

Het verhaal van mijn moeder

door Laura Batz Townsend

In april vorig jaar, tijdens een bezoek aan mijn ouders, zat ik met mijn moeder in de woonkamer televisie te kijken. Het was maandagavond en we keken naar het programma van Jack Bauer “redt de wereld”. Dit was een van onze favoriete programma’s en als ik bij mijn ouders op bezoek was in San Antonio, keken we er steevast naar. Nog steeds koester ik die momenten als mijn dierbaarste herinnering, vooral de momenten van die specifieke avond. Mijn vader was in slaap gevallen en mijn twee dochters lagen al lekker ingestopt in hun bedjes, dus mijn moeder en ik hadden alle tijd om gezellig bij te praten. Terwijl we TV keken en wat kletsten, keek mijn moeder nog even de papieren door voor het ziekenhuis. De volgende dag zou ze een knie vervangende operatie ondergaan. Ze zag er totaal niet tegen op, sterker nog, ze keek er naar uit, en ze had de operatie juist op dit moment gepland omdat ze dan weer hersteld zou zijn als haar vierde kleinkind, Riley Bruce Hamilton Batz, geboren zou worden.

De volgende ochtend gingen we naar het ziekenhuis. Mijn vader, mijn tante Joanne en ik gingen met mijn moeder mee en bleven bij haar tot ze aan de beurt was. Ze was nog steeds heel rustig en sterk en ik was super trots op haar. Toen de verpleegster haar kwam halen, gaf ik haar een kus en zei “tot over een paar uurtjes”. Mijn vader, tante Joanne en ik wachtten – nerveus – in de wachtkamer tot de operatie voorbij zou zijn. Ik dacht namelijk altijd dat de operatie het engste moment was van de ziekenhuisopname. Toen de dokter eindelijk naar ons toe kwam, vertelde hij dat de operatie succesvol was verlopen en dat het goed ging met mijn moeder. Wat waren we opgelucht, vooral mijn vader. Hij was behoorlijk zenuwachtig geweest. Maar nu was het ergste voorbij, het ging goed met mijn moeder, ze zou snel kunnen gaan revalideren en werken aan haar herstel.

Na de operatie werd mijn moeder naar haar kamer gebracht. Op haar kamer aangekomen vroeg ze me of ik thuis haar vest wilde gaan halen omdat ze het een beetje koud had. Thuisgekomen pakte ik haar vest en nam mijn dochters - Ella en Marie Louise - mee terug naar het ziekenhuis. Ze hadden bloemen en ballonnen bij zich want ze waren dol op hun oma. Ella was toen vier jaar oud en had een speciale band met mijn moeder. Mijn moeder paste één of twee keer per week op Ella en hun favoriete bezigheid was kleuren en met de poppen spelen in onze keuken. Toen Ella nog een baby was, trok mijn moeder haar zeker drie keer per dag een compleet

1

andere outfit aan, dat vond ze leuk. Mijn moeder was mijn steun en toeverlaat en ze heeft me altijd enorm geholpen. Ze had een belangrijke plaats in mijn leven en in dat van haar kleindochter. Onze jongste dochter, Marie Louise, was net één jaar oud. De band tussen haar en mijn moeder werd ook al snel heel hecht. Elke keer als Marie Louise mijn moeder zag, trappelde ze met haar beentjes, strekte ze haar armpjes uit en probeerde ze zich uit mijn armen te wringen om bij mijn moeder te zijn. Haar ogen straalden elke keer als ze haar zag. Terugkijkend ben ik zo blij dat mijn dochters mijn moeder nog die laatste keer gezien hebben.

Ik bracht mijn dochters weer naar huis en ging terug naar het ziekenhuis om nog even bij mijn moeder te zijn. We overlegden of het verstandig zou zijn als één van ons die nacht bij haar zou blijven. De verpleegster raadde ons echter aan om naar huis te gaan omdat mijn moeder haar rust nodig had. Ze zou de volgende ochtend al om 5 uur gewekt worden zodat ze op tijd bij de eerste fysiotherapie afspraak zou zijn. Dus gaf ik haar om 22:00 uur een kus, vertelde haar dat ik haar geweldig vond en dat ik van haar hield. Nooit had ik gedacht dat dit de laatste keer zou zijn dat ze tegen me zou praten, me welterusten zou wensen en zou zeggen dat ze ook van mij hield. Ik wou dat ik nooit naar die verpleegkundige geluisterd had en gewoon bij haar was gebleven.

Ik kwam thuis en mijn vader arriveerde ongeveer een uur later. Hij was heel erg opgelucht dat alles die dag goed was gegaan. Mijn vader en moeder waren al bijna 50 jaar bij elkaar en ze deden eigenlijk alles samen. Hij keek er niet echt naar uit om die nacht zonder mijn moeder door te brengen. Dus bleven we nog even napraten en gingen pas tegen middernacht slapen.

Rond 4:00 uur 's ochtends ging de telefoon. Het was het ziekenhuis. Het ziekenhuispersoneel vertelde mijn vader dat mijn moeder moeite had met ademen en dat we direct naar het ziekenhuis moesten komen. We kleden ons aan en reden zo snel mogelijk naar het ziekenhuis. Onderweg belde ik mijn oom Charlie, die arts is, en hij probeerde me gerust te stellen. De verpleegkundige had haar waarschijnlijk al lang wat zuurstof gegeven. Na oom Charlie gesproken te hebben voelde ik me wel iets beter, maar de paniek was nog niet helemaal verdwenen. Ik wist dat ik toch niet gerust zou zijn voordat ik haar met eigen ogen gezien had.

We arriveerden bij het ziekenhuis en ik rende naar haar kamer. Toen ik de afdeling opstormde, zag ik een bewaker voor haar deur staan. Mijn hart sloeg over. Er was

iets helemaal mis! Waarom zou er anders een bewaker voor haar deur staan? Ik rende haar kamer binnen, en toen ik mijn moeder zag dacht ik dat ze al was overleden. Ze zag lijkleek en lag doodstil in bed. De verpleegkundige diende haar zuurstof toe. Mijn moeder kon niet meer zelf ademen. Toen begreep ik waarom die bewaker voor de deur stond. Ik begon te schreeuwen en te schelden en kreeg een onbedwingbare neiging om met spullen te gaan gooien. Het kostte me enorme inspanning om me te beheersen. Hoe had dit nu kunnen gebeuren met mijn lieve fantastische moeder? Het is moeilijk om de emoties, de angst en de pijn te beschrijven die ik op dat moment voelde. Het was bijna ondraaglijk.

Ze vertelden ons dat mijn moeder een ademhalingsdepressie had. Ik belde meteen onze vriend Dr. Scott Campbell op, die Spoedeisende Hulp Arts is. Hij was binnen een kwartier in het ziekenhuis en stelde direct een team van artsen samen om mijn moeder te redden. Ik ben Scott voor de rest van mijn leven dankbaar. Hij probeerde wanhopig mijn moeder te redden en het is dankzij zijn inspanningen dat onze familie en vrienden de gelegenheid hebben gehad om haar nog een laatste keer te zien.

Mijn moeder lag tien dagen op de Intensive Care. In die periode stelden we voortdurend vragen over hoe dit mijn moeder had kunnen overkomen. Het duurde niet lang voordat we beseften dat ze in deze situatie terecht was gekomen als gevolg van een vermijdbare medische fout. Ik voelde me alsof mijn moeder zojuist was aangereden door een dronken automobilist. Het was zo plotseling allemaal en het had voorkómen kunnen worden. Hoe had dit nu toch kunnen gebeuren? Mijn moeders vader, broer, zoon, schoondochter en schoonzus zijn allemaal arts. Ik verdiepte me in de materie en besepte al snel dat de patiëntveiligheid een groot probleem is in dit land. Ik had geen idee dat er zoveel mensen per jaar overleden aan vermijdbare medische fouten. De paar uurtjes per dag die ik niet in het ziekenhuis doorbracht aan het bed van mijn moeder, besteedde ik aan het doen van literatuuronderzoek om zoveel mogelijk te leren over patiëntveiligheid.

In de daarop volgende week ontvingen we veel liefde en steun van onze vrienden. Het was een geweldig eerbetoon aan mijn moeder en het bewijs dat er veel mensen om haar gaven. Ik denk niet dat ze in het ziekenhuis ooit iets bijzonders hebben meegemaakt.

Ik kreeg de kans om voor mijn moeder te zorgen. Tijdens mijn jeugd was ze eigenlijk nooit ziek. Ik herinner me maar één of twee keer in mijn leven dat ze echt te ziek

was om voor ons te zorgen, en dat duurde dan maar één dag. Dus zat ik dag en nacht naast haar. Ik hield haar hand vast, masseerde haar voeten en legde koele pakkingen op haar voorhoofd als haar temperatuur opliep. Ik wilde alleen maar proberen om voor haar zorgen zoals zij altijd voor mij had gezorgd. Toch wist ik dat ik het nooit zo goed zou kunnen doen als zij. Ik vertelde haar steeds weer opnieuw hoeveel ik van haar hield en wat een geweldige moeder ze was. Ik bleef hopen op een wonder. Ik hoopte dat ze wakker zou worden, me aan zou kijken en me zou vertellen dat het allemaal goed zou komen. Maar de schade aan haar hersenen was te groot, en acht dagen later kregen we te horen dat ze niet meer beter zou worden.

Op 26 april namen we de moeilijke beslissing om de beademingsmachine uit te zetten. Ik hield mijn moeders hand vast en streelde haar haar, terwijl ze – onbewust - lag te vechten om lucht te krijgen. Ik smeekte haar om te stoppen met die strijd; ik wilde niet dat ze nog langer zou lijden. Ik zei tegen haar dat het met ons wel goed zou komen. Ik vertelde haar dat het tijd was om naar de hemel gaan en dat ze vanaf die plek daar boven óók voor ons zou kunnen zorgen. Mijn tante Joanne hield haar andere hand vast en zei hetzelfde. Mijn broer liep te ijsberen over de gang. Hij kon het niet aanzien haar zo te zien worstelen. Mijn broers vrouw, Ginger, zat op de rand van het bed te huilen. Mijn man Michael stond achter me en masseerde mijn schouders. Hij heeft me niet één keer alleen gelaten. Mijn vader zat in de stoel naast het bed van mijn moeder en was in shock. Zijn ogen stonden glazig, zijn hart was gebroken. Ik keek naar de monitoren. Haar zuurstof niveau was eindelijk gedaald tot nul en de hartmonitor liet een “vlakke lijn” zien. Mijn moeder was overleden. Ik liep de gang op en ging huilend op de grond zitten. Ik was bang, omdat ik mijn moeders aanwezigheid niet meer voelde. We hadden altijd een heel speciale band gehad en dit was de eerste keer dat ik die band niet meer voelde. Ik was op dat moment heel erg bang dat dat gevoel nooit meer terug zou komen.....

Ik ging naar huis om Ella te vertellen dat haar oma naar de hemel was gegaan. Ze huilde en begreep er niets van. Ze vroeg of oma nog terug zou komen. Ik vertelde haar van niet, maar dat oma altijd bij ons zou zijn, waar we ook zouden zijn. Nadat ze me gevraagd had of oma ook op school zou zijn, in de auto en op diverse andere plaatsen, vroeg Ella me: "Zal ze altijd bij ons zijn, zelfs als we naar Mexico gaan?" Ik lachte door mijn tranen heen. Kinderen zijn geweldig en ze zijn een oneindige bron van vreugde. Ik realiseerde me dat mijn moeder ook altijd zo over ons dacht. Ik prijs me gelukkig met de 35 jaar liefde die ze mij gegeven heeft en ik zal altijd de herinneringen aan die momenten in mijn hart meedragen. Hoewel Ella mijn moeder slechts vier jaar heeft meegemaakt, heeft zij ook herinneringen aan haar. Ze praat

voortdurend over haar oma. Ze lacht of glimlachte regelmatig om iets leuks dat ze samen deden maar ze huilt ook veel. Op een dag vroeg ik aan Ella wat haar favoriete herinneringen was aan mijn moeder. Ze zei: "Ik vond het leuk om met haar te kleuren. Oma kleurde altijd met mij als ik haar dat vroeg. Nu is er niemand meer die met mij kleurt in de keuken en dan voel ik me alleen". Op dit soort momenten breekt mijn hart. Maar Ella heeft tenminste die herinneringen. Ik vind het vreselijk dat mijn jongste dochter Marie Louise zich mijn moeder niet zal herinneren. Ik zal haar natuurlijk vertellen hoe opgetogen ze altijd was als ze haar oma zag, maar ze zal niet haar eigen herinneringen hebben zoals Ella en ik. En dan denk ik weer bij mezelf, hoe kon dit toch gebeuren? Mijn moeder is niet gestorven aan een terminale ziekte of een ernstige medische aandoening; ze stierf aan een vermijdbare medische fout. Waarom?

Die nacht nam mijn leven een nieuwe wending, en vanaf dat moment had ik een nieuw doel. Toen ik de volgende ochtend opstond, heb ik de missie en de doelstellingen van de Louise H. Batz Stichting voor Patiënt Veiligheid opgesteld. Ik wilde niet dat de dood van mijn moeder voor niets was geweest. Ik wilde niet dat andere gezinnen hetzelfde verdriet zouden ervaren. Mijn moeder zou nooit gewild hebben dat andere families zo zouden lijden als wij hebben geleden. In het afgelopen jaar hebben we, met de hulp van veel fantastische mensen, de Stichting van mijn moeder opgericht.

We hebben veel bereikt in de afgelopen maanden. Ik voel mijn moeders aanwezigheid weer en ik weet dat zij en God mij begeleiden op deze reis. Ik probeer te bedenken wat zij gedaan zou hebben. Ze geloofde altijd dat er voor alles een oplossing was. Als vrienden haar belden om te vertellen dat ze ziek waren of een probleem hadden, belde ze meteen met onze vrienden die arts zijn, of ze zocht informatie op via het internet, of verwees hen naar interessante artikelen die ze had gelezen en die haar nuttig leken. Onlangs ontdekte ik een doos met indexkaarten die ze bewaarde en waarop ze handige tips en nuttige informatie had geschreven, voor het geval iemand dit nodig mocht hebben. Geweldig. Ik vind het fijn om namens haar te werken en ik doe wat zij gedaan zou hebben.

Ik ben blij dat de website van de Stichting in april beschikbaar komt. We hebben patiëntenzorg pakketten ontwikkeld voor de familie en de belangenbehartigers van de patiënten; zij kunnen deze pakketten gebruiken tijdens de ziekenhuisopname van hun naasten.

Ik weet dat als ik de juiste vragen zou hebben gesteld, mijn moeder vandaag nog bij ons zou zijn. Als we – als een team - zouden hebben samengewerkt met de verpleegkundigen en de artsen, had de uitkomst anders kunnen zijn. Mijn moeder en ik zouden dan nog steeds tijdens mijn bezoeken samen kijken naar Jack Bauer's "redt de wereld". Mijn moeder heeft in haar leven heel veel mensen geholpen en gesteund en ik hoop dat haar Stichting nog vele jaren andere families zal kunnen helpen.